

21. Een baan op het incasso bureau.

Een poosje geleden heb ik een nieuwe baan bij een incasso bureau gekregen. Dat zijn van die banen waarvoor de meeste welgestelde landgenoten hun neus voor ophalen. Heel de dag achter lang openstaande vorderingen aanlopen die aan het einde van de dag meestal alleen nog maar groter zijn geworden. Ik kreeg dagelijks een lijstje aangereikt met daarop de namen en telefoon nummers van mensen die een achterstallige schuld hadden en die ik moest gaan bellen en aanmanen om te betalen.

Als ik eerlijk ben dan moet ik toegeven dat het predicaat ‘schuldig’ ook voor mij elke dag van toepassing is. Dergelijke telefoongesprekken leverden dan ook vele raakvlakken op. Ook deze baan zou alleen al om die reden uit de hand gaan lopen en vrij spoedig zijn Waterloo vinden. Toch wil ik U enkele memorabele telefoongesprekken niet onthouden, met daaraan de stille hoop verbonden dat ook U schuld zult gaan bekennen. Want daar waar schuld bekend wordt is hoop voor de toekomst.

Zo belde ik een bejaarde man op in Haarlem die jarenlang voetbal scheidsrechter was geweest in de eredivisie. Hij had de rekening voor de levering van een fluitketel niet betaald. Hij gaf toe dat de fluitketel inderdaad, al vanaf zijn eerste gebruik, had gefloten. Maar in die fluitstem van de ketel had hij duidelijk vernomen dat wij (de leverancier van de ketel) naar onze centen zouden kunnen ‘fluiten’. Daarom had hij dus niet betaald. Want naar een fluitje moet je altijd luisteren, of je dit nu bevalt of niet. Als scheidsrechter was hij eraan gewend geraakt dat er ,altijd als hij floot, naar hem geluisterd werd. Als men niet luisterde dan trok hij een gele of bij volharding een rode kaart. Hij vertelde me dat dit voor hem aanleiding was geweest om alle deuren in zijn huis of geel of rood te verven. In dezelfde kleuren als de kaarten die hij op het voetbalveld gebruikte. Als zijn vrouw zich in zijn ogen misdroeg dan werd ze weggezonden. Bij een licht vergrijp- naar eigen discretie vast te stellen- werd ze door de gele deur weggezonden maar mocht ze via een andere deur weer terugkomen in de kamer. Bij een zwaar vergrijp of bij een herhaald licht vergrijp – twee maal geel is rood – moest zij zich via de rode deur verwijderen. Deze rode deur leidde naar de voordeur. Ik moet eigenlijk zeggen ‘voordeuren’. Want hij had twee voordeuren. U raad het al: één gele en één rode. Moest zij door de rode voordeur het pand verlaten dan betekende dat een schorsing voor een bepaalde tijd. Die schorsing hield in dat zij voor een bepaalde tijd het pand niet meer mocht betreden. In een bepaald opzicht kan je dit vergelijken met een scheiding van tafel en bed. Alleen met dit verschil dat deze vrouw ook tijdens haar schorsing aan haar ‘verplichtingen’ moest blijven voldoen; ongeacht de inhoud van die verplichtingen. De gele voordeur kon gebruikt worden als de schorsing werd opgeheven.

Maar goed, hoe moest ik nu deze vordering zien binnen te behalen?. Mijn voorgangers hadden zich erop stuk gebeten. Toen kreeg ik een lumineus idee. Ik moet zorgen dat deze man werd ‘terug gefloten’. Wat deed ik: ik nam een fluitketel. Die fluitketel was groter en zond een krachtigere fluittoon uit dan de ketel die wij aan de man hadden geleverd. Toen de ketel op stoom kwam en begon te fluiten, belde ik de man op en liet de fluittoon door de telefoon horen. Die fluittoon vertelde de man in ondubbelzinnige tonen dat het spel nu afgelopen was en dat hij moest betalen. En dat deed hij daarna prompt. Een fluitje van een cent, bleek achteraf.

De lezer zal begrijpen dat deze actie met die fluitketel op het kantoor van het incasso bureau veel aanleiding gaf tot hilariteit en stiekem hoongelach bij mijn collega’s. Wie gaat het nu met een kokende fluitketel fluittonen door een telefoon blazen en wil dan ook nog serieus

genomen worden?. Ik had zo'n beetje hetzelfde gevoel als destijds. U weet wel toen ik op sollicitatie gesprek ging voor de functie van broeder in een verzorgingstehuis en toen ik dacht er goed aan gedaan te hebben mij tijdens het sollicitatiegesprek te kleden in een witte doktersjas en een stethoscoop om mijn nek.